

Con Sóng

Hương Kiều Loan

Chiều nay tan trường con bé không đi về bằng lối về thân quen, mà con bé đổi lối khác. Đã hẹn gã rồi, đã dặn gã rồi, con bé không muốn gã đợi con bé ở cổng trường. Con bé không muốn bị lũ bạn chọc ghẹo khi chúng nhìn thấy gã. Cái điệu bộ của gã thế kia, chúng có trêu chọc con bé cũng đâu oan uổng gì, ai lại "nàng thơ" mà có cái anh chàng weird như thế kè kè bên cạnh coi sao được chứ! Gã cứ lừng khừng, mục nhân vô tri, như thế đó. Cái điệu bộ bất cần đời của gã đã làm chướng mắt khối cây si của con bé.

Xấp giấy của gã, con bé ôm khư khư trên ngực, những giòng chữ còn như chất rượu nồng làm con bé thấy váng vất. Hồi trưa con bé cúp cua một giờ học để lên ra sân sau trường đọc thư gã, lần này gã không thèm viết thư cho con bé, mà gã gửi cho con bé đọc cả một xấp giấy, có cái bài gì đó, gã nói là tặng con bé, bài gì lòng thông cả đến tám đoạn. Gã tả con bé gầy nhom như que củi, gã tả con bé có đôi mày cao, cái mũi nhỏ, cái miệng hay ăn quả vật, nhưng thật lém, và gã đã yêu cái miệng hay bắt nạt gã đó, v.v... gã lại còn ăn gian là nói con bé thương gã, và thương gã nhiều như gã thương con bé nữa chứ... Con bé hậm hực lắm!!.

Gã đón con bé ở dưới gốc cây red bud, bên con bé chỉ có loại hoa tím này, dĩ nhiên không đẹp như những cánh jacaranda nơi gã ở, mà gã vẫn hái tặng con bé mỗi khi hò hẹn. Bây giờ mùa hoa phượng bên gã đã tàn, nhưng cái màu khăn tím của con bé thì gã vẫn thấy tím cả hồn. Gã đã chọn gốc cây hoa này để đợi con bé. Thấy con bé phụng phịu hôm nay, gã hỏi: "Bị ăn trứng vịt rồi phải không? Bài làm chưa xong vì đọc thư anh chứ gì?", Con bé lườm: "biết vậy, sao gửi cái bài gì weird mà dài thông! ghét! ghét!" Gã hỏi tiếp: "bé đã đọc hết cái xấp anh đưa bé chưa? Con bé giận dỗi nhét xấp giấy vào tay gã: "không thèm giữ nó đâu, anh ăn gian, anh bắt nạt Gió, giận! giận!" Gã đợi con bé dậm chân như mỗi lần bực tức với gã, nhưng lần này gã ngạc nhiên khi thấy con bé có vẻ người lớn hẳn, đôi mắt xa vắng....rồi lấy tay hất mái tóc dài cho bay theo gió sông, Con bé biết gã vẫn mê cứ chỉ này của con bé, gã cũng biết là con bé biết gã yêu thích những gì nơi con bé. Bất chợt con bé hỏi vặn gã: "Bộ hết đề tài rồi sao mà lời "xí muội" này vô để nói xấu?" Gã cười thật tươi: "Ai bảo bé, ai bảo bé, không bao giờ chịu nói thật, lúc nào hỏi cũng lác đầu thì để anh nói dùm cho!" Con bé dậm gã một cái thật mạnh, tưởng đến long cả phổi: "sai, sai...ăn gian, ăn gian!" Rồi con bé ngưng ngắt nhất định không thèm nói chuyện với gã suốt quãng đường dài đi bộ về nhà. Gã yêu đôi mắt nguyt có đuôi của con bé, nên gã tìm cách chọc giận con bé: "Ừ, cứ mỗi ngày mà Gió giận đi bộ về thế này là chả mấy chốc Gió có thể trở thành người mẫu được vì có thân hình đẹp nhất thế gian!"

Mấy hôm rồi con bé trốn gã, con bé còn bực gã lắm. Con bé bị rối trí, Con bé bị phân vân... Chiều qua lễ cuối, con bé ở lại nhà thờ một mình, con bé muốn hỏi Chúa vài điều, con bé cũng muốn hỏi lòng mình, Con bé quỳ thật lâu trên bực gỗ gục đầu như muốn trốn một sự thật, con bé thầm thì: "Chúa ơi, tha tội cho con, điều chàng viết về con có đúng vậy không? có đúng vậy không? Chúa ơi giúp con, trả lời dùm con..." Rồi nước mắt bắt đầu rơi nhanh, con bé van nài: "con có nên bỏ chạy? xin hãy chỉ dẫn cho con, Con muốn bỏ chạy Chúa ơi, có trễ không Chúa ơi? mà sao con lại cần bỏ chạy hả Chúa? xin hãy giúp con, con không biết phải làm gì nữa, Chúa ơi giúp con,..."

Con bé ngừng lên chỉ thấy Chúa mỉm cười khoan dung với ánh mắt thật hiền từ. Con bé biết Chúa không fair, Chúa cũng về phe gã!. Con bé chùi nước mắt bước ra khỏi thánh đường. Trên đường về nhà, Trời bỗng trở gió,, gió tạo nước sông thành những con sóng lớn. Con bé thấy nước lao đao với sóng và thấy mình lao đao vì những câu hỏi đã không tự trả lời được.

Hương Kiều Loan
(jacaranda 05-11/19/99)

Serie: Cầu Gió

Nov 99, [bai link: Lán Phượng của Người Gọi Gió](#)

